

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΙΞΟΥΝ ΓΙΑ ΝΑ ΝΙΚΗΣΟΥΝ, ΝΑ ΠΟΛΕΜΗΣΟΥΝ ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΣΟΥΝ.

ΤΖΕΪΜΣ ΦΡΕΪ & ΝΙΑΣ ΤΖΟΝΣΟΝ-ΣΕΛΤΟΝ

ENDGAME

ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΟΥ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ

BIBΛΙΟ 3

ΛΥΣΕ ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ

ΚΕΡΔΙΣΕ 250.000 \$!

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: RULES OF THE GAME – AN ENDGAME NOVEL

Από τις Εκδόσεις HarperCollins, Νέα Υόρκη 2016

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Endgame (Βιβλίο 3): Οι κανόνες του παιχνιδιού**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: James Frey

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ευγενία Κολυδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ & LOGO: Rodrigo Corral Design

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΙΚΟΝΑΣ & ΕΠΙΠΛΕΟΝ LOGO: John Taylor Dismukes
Assoc., a Division of Capstone Studios, Inc.

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ: Futurruption LLC.

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Third Floor Fun, LLC., 2016

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2016, 4.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1580-2

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1581-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατσίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΤΖΕΪΜΣ ΦΡΕΪ
&
ΝΙΛΣ ΤΖΟΝΣΟΝ-ΣΕΛΤΟΝ

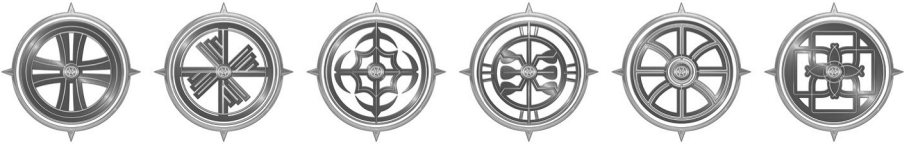

ΕΝΔΓΑΜΕ
ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΟΥ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ

ΒΙΒΛΙΟ 3

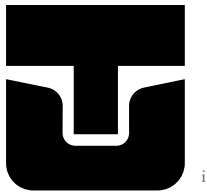
Μετάφραση:
Ευγενία Κολυδά

Αυτό το βιβλίο είναι ένας γρίφος.
Αποκρυπτογραφήστε, αποκωδικοποιήστε και ερμηνεύστε.
Ψάξτε και αναζητήστε.
Αν αξίζετε, θα βρείτε.

KEPLER 22B

Θάλαμος υπερφωτικής επικοινωνίας πάνω στο Σιντράκ Σαράν, ενεργή γεωσύγχρονη τροχιά πάνω από τον Βόρειο Πόλο του Άρη

Το kepler 22b κάζεται σε μια αστραφτερή καρτέλα στο κέντρο ενός μαύρου, χαμηλοτάβανου δωματίου. Τα επταδάχτυλα χέρια του είναι πλεγμένα, τα πλατινέ μαλλιά του πιασμένα σε μια άσφογη σφαίρα που δεσπόζει στο πάνω μέρος του κεφαλιού του. Εξετάζει την αναφορά που πρόκειται να στείλει στο κονκλάβιό του, μέσω της συσκευής υπερφωτικής επικοινωνίας, πολλά έτη φωτός μακριά. Το παιχνίδι που λαμβάνει χώρα στον μπλε και άσπρο πλανήτη της επόμενης τροχιάς έχει παρουσιάσει προβλήματα και απρόβλεπτες εξελίξεις, αλλά όπως και να 'χει προχωράει. Τα περισσότερα από όσα έχουν συμβεί δεν είναι τρομερά ανησυχητικά, με την αξιοσημείωτη εξαίρεση της καταστροφής ενός εκ των 12 σπουδαίων μνημείων της Γης. Ήταν αυτό που ανήκε στους Κέλτες Λα Τεν, αυτό που ονομαζόταν Στόουνχεντζ, και τώρα έχει εξαφανιστεί. Το kepler 22b έχει ενοχληθεί ιδιαίτερα από αυτό. Τουλάχιστον ένα από τα αρχαία οικοδομήματα –που χτίστηκαν πριν από πολλές χιλιετίες, όταν ο λαός του βάδιζε πλάι στους νεαρούς ανθρώπους της Γης– τουλάχιστον ένα απαιτείται για να τελειώσει το Endgame.

Και αυτό, περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, εύχεται να δει να συμβαίνει.

Να κερδίσει ένας Παίκτης.

Ένας Παίκτης.

Στρέφει την προσοχή του από την αναφορά σε ένα ολόγραμμα μεταβίβασης που προβάλλεται στον αέρα, όχι μακριά από το πρόσωπό του. Ένα αχνό στίγμα μετακινείται σε πραγματικό χρόνο πάνω από τον χάρτη μιας πόλης της ινδικής υποηπείρου. Ένας Παίκτης. Κρίνοντας από την ταχύτητα, πρέπει να χρησιμοποιεί κάποιου είδους όχημα. Αυτός δεν είναι ο Παίκτης που το kepler 22b θεωρεί πως θα κερδίσει, αλλά είναι αυτός που έχει εξάψει περισσότερο την περιέργειά του.

Είναι ένας έξυπνος και απρόσεκτος Παίκτης.

Απόβλεπτος. Ευέξαπτος. Αμείλικτος.

Είναι ο Σανγκ, ο Αν Λιου.

Το kepler 22b θα συνέχιζε να παρακολουθεί, αλλά η συσκευή υπερφωτικής επικοινωνίας βουίζει, το ολόγραμμα σβήνει και το δωμάτιο βυθίζεται στο απόλυτο σκοτάδι, με τη θερμοκρασία να πέφτει στους -60 βαθμούς Φαρενάιτ. Μερικά λεπτά αργότερα αιωρούμενοι κόκκοι φωτός τρυπούν το σκοτάδι και τότε το δωμάτιο φωτίζεται δυνατά και είναι εκεί, τον περικυκλώνουν.

Το κονκλάβιο.

Το kepler 22b θα προτιμούσε να παρακολουθήσει τον Σανγκ, αλλά δεν μπορεί.

Έχει έρθει η ώρα να δώσει την αναφορά του.

ΑΝ ΛΙΟΥ

Μπεκ Μπαγκάν, Μπάλιγκαντζ, Καλκούτα, Ινδία

Ο Σανγκ.

ΜΙΡΡΡΡ.

μπλινκ.

ΜΙΡΡΡΡ.

Ο Αν οδηγεί μια Suzuki GSX-R1000 και προσπαθεί να αναπτύξει ταχύτητα, αλλά τον εμποδίζει το πλήθος της Καλκούτα.

Στρίβει τις χειρολαβές. Οι ρόδες περιστρέφονται πάνω στο ανώμαλο οδόστρωμα. Χωρίς κράνος, τρίζοντας τα δόντια, με τα πνευμόνια να καίνε, τα μάτια σαν σχισμές. Τα απομεινάρια της Τσιόκο πιέζονται πάνω στο στέρνο του. Δίπλα στο κολιέ της αγαπημένης του βρίσκεται ένα SIG 226 και μια μικρή συλλογή από χειροβομβίδες ειδικής κατασκευής. Όλα αυτά κρυμμένα κάτω από ένα βαμβακερό πουκάμισο.

Προχωράει βόρεια, προς το Νεκροταφείο του Σάουθ Στριτ Παρκ. Προχωράει, προχωράει, προχωράει.

Το νεκροταφείο. Εκεί είναι αυτός. Ένας από τους Παίκτες με τη συσκευή εντοπισμού που του είχε εμφυτευτεί η Τσιόκο. Ένας από τους Παίκτες που πλέον παρακολουθεί ο Αν.

Το νεκροταφείο είναι το μέρος όπου θα βρει τον Ναβαταίο.

Τον Μακάμπι Αντλάι. Που έχει το Κλειδί της Γης και το Κλειδί του Ουρανού. Που κερδίζει.

Ή που πιστεύει ότι κερδίζει.

Διότι υπάρχει διαφορά ανάμεσα σε αυτά τα δύο.

Σε περίπτωση που ο Αν φτάσει εκεί σύντομα, θα υπάρξει σίγουρα διαφορά.

Σε περίπτωση που ο Αν φτάσει εκεί, ο Μακάμπι δε θα κερδίσει. Με τίποτα.

Θα είναι νεκρός.

Και ο Αν απέχει λιγότερο από δύο χιλιόμετρα.

Τόσο κοντά.

Αλλά οι δρόμοι είναι γεμάτοι. Απόψε, οι κάτοικοι της Καλκούτα έχουν ξεχυθεί στους δρόμους και ζητούν επίμονα πληροφορίες, τους αγαπημένους τους και ένα αξιοπρεπές σήμα στο κινητό. Ο Αν αποφεύγει επιχειρηματίες και πωλητές μπαχαρικών, γυναίκες ντυμένες με ζωηρόχρωμα ρούχα και αδέσποτα σκυλιά, παιδιά που κλαίνε και σταματημένα ταξί Ambassador, χειράμαξες με άντρες αδύνατους σαν σπιρτόξυλα που τραβούν το βαγόνι τους κατά μήκος ανοργάνωτων δρόμων σαν ψάρια που κολυμπούν κόντρα στο ρεύμα. Στριβει τη μηχανή γύρω από έναν ιερό ταύρο που έχει άγνοια για το τι συμβαίνει γύρω του. Κάποιοι άνθρωποι μπαίνουν μπροστά στον Αν. Αυτοί είτε σπρώχνονται από τη μηχανή ή δέχονται μια γρήγορη κλοτσιά από το πόδι του.

Φύγετε από ΜΠΡΡΡΜΠΡΡΡ φύγετε από τη μέση.

Απ' όπου περνάει ακολουθούν κραναγές, μελανιές, βρισιές και γροθιές που κουνιούνται. Δεν υπάρχει κανένας αστυνομικός. Ούτε ένα όργανο επιβολής του νόμου.

Να φταίει που ο κόσμος είναι στο χείλος της ανομίας;

Να φταίει ο Αβαδδών, ακόμη και τώρα, πριν καν χτυπήσει;

Είναι δυνατόν;

Ναι.

Ο Αν χαμογελάει.

Ναι, Τσιόκο. Το τέλος πλησιάζει.

Δύο μεγαλόσωμοι άντρες στη διασταύρωση της οδού Λόουερ Ρέιντζ και της Λεωφόρου Σίρκους. Δείχνουν και φωνάζουν. Τον αναγνωρίζουν. Είδαν το βίντεό του –όλος ο κόσμος έχει δει πλέον το βίντεό του– και θέλουν να τον σταματήσουν. Ίσως προσπαθήσουν να τον σκοτώσουν, πράγμα που του φαίνεται εξωφρενικό. Ο Αν επιταχύνει και ο κόσμος σκορπίζεται, αλλά οι άντρες παραμένουν στη θέση τους και ενώνουν τα χέρια τους.

Ανόητοι.

Ο Αν κινείται καταπάνω τους, ανάμεσά τους, ρίχνοντάς τους στην άκρη και πατώντας έναν από αυτούς, γδέρνοντας ένα χέρι. Οι άντρες φωνάζουν και κάποιος εμφανίζει ένα πιστόλι με αρχαία όψη από το πουθενά. Πατάει τη σκανδάλη, αλλά αντί να πυροβολήσει κανονικά, σκάει μέσα στα χέρια του.

Ο άντρας πέφτει ουρλιάζοντας.

Το όπλο ήταν ελαττωματικό. Παλιό. Χαλασμένο.

Όπως αυτός ΜΠΑΙΝΚΜΠΑΙΝΚΜΠΑΙΝΚ αυτός ο κόσμος.

Ο Αν μπορεί να ένιωθε συμπόνια για τον άντρα και το κατακρουρηγμένο χέρι του, αλλά είναι ο Σανγκ και δε δίνει δεκάρα. Πατάει τέρμα το γκάζι και σηκώνεται από τη σέλα και η πίσω ρόδα της μηχανής κινείται μπρος πίσω και το σκάει, ενώ ένας άντρας ουρλιάζει καθώς το πόδι του πιάνεται στιγμιαία κάτω από τη ρόδα και ματώνει και ξεπετσιάζεται.

Το χαμόγελο του Αν γίνεται πλατύ.

Αφήνει τους άντρες πίσω του. Προσπερνάει ένα κουρείο, ένα ζαχαροπλαστείο, ένα κατάστημα κινητής τηλεφωνίας, ένα μαγαζί ηλεκτρονικών ειδών γεμάτο κόσμο. Στις οθόνες που κοσμούν τις βιτρίνες του μαγαζιού, ο Αν βλέπει φευγαλέα την εικόνα του kepler 22b.

Ο εξωγήινος αποκαλύφθηκε όταν έκανε την ανακοίνωσή του για το Κλειδί του Ουρανού. Το kepler 22b άρχισε να δείχνει τον πραγματικό του χαρακτήρα. Τώρα, το Endgame είναι

αληθινό για όλους. Είναι αληθινό για τους πλούσιους και για τους φτωχούς, για τους δυνατούς και για τους αδύναμους. Για τους σκληρόκαρδους και τους καλόκαρδους.

Για όλους.

Και ο Αν το λατρεύει.

Τώρα, όλος ο κόσμος ξέρει ότι τα πρώτα δύο κλειδιά είναι μαζί. Ότι τα έχει ο Μακάμπι. Ότι το Endgame συνεχίζει παρά τις άστοχες προσπάθειες κάποιων άλλων Παικτών να σταματήσουν το παιχνίδι. Ότι συνεχίζει παρά τον φόβο και την ελπίδα και τον φόνο, ακόμη και την αγάπη.

Το καλύτερο απ' όλα είναι ότι το Kepler 22b είπε στους ανθρώπους της Γης ότι δεν μπορούν να σταματήσουν τον Αβαδδών. Ότι ο γιγάντιος ασπεροειδής θα πέσει σε λιγότερο από τρεις μέρες και κανένας δεν μπορεί να κάνει κάτι γι' αυτό.

Ότι εκατομμύρια θα πεθάνουν.

Ο Αν το λατρεύει.

Η μηχανή κουνιέται δεξιά αριστερά. Ο δρόμος φαρδαίνει. Το πλήθος χωρίζεται και ο Αν κινείται λίγο πιο γρήγορα, τώρα φτάνει τα 60 χμ./ώρα. Ρίχνει μια ματιά στο ρολόι της Τσιόκο. Βλέπει την ένδειξη της συσκευής εντοπισμού να προβάλλεται πάνω από τα νούμερα.

Μπλιπ-μπλιπ.

Εκεί. Ο Μακάμπι Αντλάι.

Τόσο ΜΠΑΙΝΚ τόσο ΜΠΡΡΡ τόσο κοντά.

Τόσο κοντά, που ο Αν μπορεί να τους μυρίσει.

Ο Αν διασχίζει γρήγορα την οδό Σαίξπηρ Σαράνι, προχωράει δύο τετράγωνα παρακάτω και στρίβει βορειοδυτικά στην Παρκ Στριτ. Ξανακοιτάζει το ρολόι του και το βλέπει.

Μπλιπ-μπλιπ.

Μπλιπ-μπλιπ.

Μόνο μερικά τετράγωνα μακριά.

ΜΠΑΙΝΚμπροο

Η Τσιόκο έπαιξε για τη ζωή.

ΜΙΡΡΡΡμπλινκ

Αλλά εγώ

ΜΙΡΡΡΡ

εγώ Παίζω για τον θάνατο.

ARCHAMBER
KEPLER
FUTURIST
COMSTARCH
.COM

ΣΑΡΑ ΑΛΟΠΕΪ, ΙΑΓΚΟ ΤΛΑΛΟΚ, ΑΣΛΙΝΓΚ ΚΟΠΙ, ΠΟΠ ΚΟΠΙ, ΓΚΡΕΓΚ ΤΖΟΡΝΤΑΝ, ΓΚΡΙΦΙΝ ΜΑΡΣ

Τα Βάθη, सूर्य को अन्तमि रेज, Κουλάδα της Αιώνιας Ζωής, Σικίμι, Ινδία

«Χαλαρώστε όλοι, που να πάρει ο διάολος!» φωνάζει ένας άντρας. Είναι γύρω στα πενήντα πέντε, έχει σκαμμένο πρόσωπο, είναι μούσκεμα στον ιδρώτα και λίγο γεματούλης. Στέκεται στη μέση του διαδρόμου που είναι γεμάτος από τους Παίκτες και τους φίλους τους.

Η Σάρα και ο Ιάγκο στέκονται στην άλλη πλευρά του διαδρόμου με την πλάτη γυρισμένη σε μια ανοιχτή πόρτα. Μόλις πριν από μερικά λεπτά, στο δωμάτιο πέρα από την πόρτα αυτή βρίσκονταν ο Ντονγκχού, η Χαράπεια, ο Ναβαταίος, το Κλειδί της Γης και το Κλειδί του Ουρανού. Ο Μπαϊτσακάν ήταν ζωντανός και πολύ αποφασισμένος να σκοτώσει τη Σάρι Τσόπρα πάνω σε μια ψυχωτική κρίση εκδίκησης, αλλά ο Μακάμπι λυπήθηκε τη Χαράπεια και σταμάτησε τον Ντονγκχού. Ήταν έτοιμος να κερδίσει τόσο το Κλειδί της Γης όσο και το Κλειδί του Ουρανού, όταν η Σάρα και ο Ιάγκο όρμησαν μέσα στο δωμάτιο. Ο Μπαϊτσακάν ήταν νεκρός και ο Ολμέκος πήδηξε προς τα εμπρός και επιτέθηκε στον Μακάμπι. Και ενώ η μάχη ήταν οριακή, νίκησε ο Ιάγκο. Η Σάρα είχε την ευκαιρία να

σκοτώσει τη μικρή Άλις Τσόπρα, το κορίτσι που είναι το Κλειδί του Ουρανού, ένας θάνατος που θα έβαζε τέλος στο Endgame.

Αλλά η Σάρα δεν μπόρεσε να το κάνει.

Ούτε ο Ιάγκο μπόρεσε να το κάνει.

Η ομάδα της Άσλινγκ έφτασε μερικά λεπτά μετά το τέλος της μάχης. Η Κέλτισσα είχε, επίσης, την ευκαιρία να σκοτώσει το Κλειδί του Ουρανού και προσπάθησε να πυροβολήσει με το τουφέκι ελεύθερου σκοπευτή της, αλλά την τελευταία στιγμή το Κλειδί του Ουρανού άπλωσε το χέρι του και άγγιξε το Κλειδί της Γης και το μικρό κορίτσι εξαφανίστηκε μέσα σε μια ξαφνική λάμψη, παίρνοντας μαζί του τον αναίσθητο Μακάμπι και το ακρωτηριασμένο σώμα του Μπαϊτσακάν.

Ο μόνος ζωντανός που έχει απομείνει σ' εκείνο το δωμάτιο είναι η Σάρι Τσόπρα με ένα μεγάλο καρούμπαλο στο κεφάλι της, στο σημείο όπου τη χτύπησε ο Μακάμπι. Θα μπορούσε να τη σκοτώσει και αυτήν, αλλά ίσως από οίκτο, ηθική υποχρέωση ή ενσυναίσθηση, ο Μακάμπι την άφησε να ζήσει.

Κανένας τους δεν ξέρει πού βρίσκεται τώρα ο Μακάμπι και τα κλειδιά. Μπορεί να είναι στη Βολιβία, στον πάτο της θάλασσας ή σε μια τελική ακρόαση του Endgame με το ίδιο το Kepler 22b.

Το μόνο που έχει απομείνει εδώ, στο κατεστραμμένο φρούριο των Χαράπειων λαξευμένο στα Ιμαλία του Σικίμ, είναι αυτοί οι Παίκτες και οι φίλοι της Άσλινγκ.

Το μόνο που έχει απομείνει είναι ο φόβος, ο θυμός και η σύγχυσή τους.

Και τα όπλα τους.

Τα περισσότερα από τα οποία στοχεύουν το ένα το άλλο.

«Απλώς χαλαρώστε», εκλιπαρεί ο άντρας για άλλη μια φορά. «Δεν είναι ανάγκη να πεθάνει κανένας άλλος σήμερα», λέει.

Εσύ ίσως, σκέφτεται η Σάρα με το πιστόλι της να σημαδεύει τον λαϊμό του. Η Σάρα αρνήθηκε να σκοτώσει τη μικρή Τσό-

πρα, αλλά δε θα σκεφτόταν δεύτερη φορά να πυροβολήσει τούτο τον άντρα ή τους ανθρώπους που είναι μαζί του, αν αυτό σημαίνει ότι θα δραπετεύσει.

Ο άντρας προχωράει γύρω από την Άσλινγκ Κοπ και βάζει το χέρι του πάνω στην κάννη του τουφεκιού της, χαμηλώνοντας το δύο ίντσες. Τώρα σημαδεύει το στήθος αντί για το μέτωπο της Σάρα. Το άλλο χέρι του άντρα είναι άδειο και η παλάμη του ανοιχτή προς τα εμπρός. Τα μάτια του είναι ορθάνοιχτα και ικετευτικά. Η ανάσα του κοφτή.

Ένας ειρηνοποιός, σκέφτεται η Σάρα.

Γλείφει τα χείλια του.

Η Σάρα λέει: «Θα χαλαρώσω όταν δε θα στέκεται κανένας από σας εμπόδιο στον δρόμο μας». Η φωνή της είναι ήρεμη. Η Σάρα παρατηρεί ότι η Άσλινγκ Κοπ είναι αναποκοκκινισμένη. Έχει μια κηλίδα αίματος πάνω στο δέρμα της – ίσως δική της, αλλά το πιθανότερο όχι.

Αίμα. Και ιδρώτας. Και βρομιά.

Η Άσλινγκ ρωτάει: «Πού είναι το Κλειδί του Ουρανού;»

Το όπλο της Σάρα είναι ελαφρύ. Μία σφαίρα. Ίσως δύο.

«Φύγε από τη μέση», επιμένει ο Ιάγκο. Σημαδεύει το κεφάλι της Άσλινγκ με το πιστόλι του. Είναι διαφορετική από την τελευταία φορά που την είδε. Πιο μεγάλη, πιο σκληρή, πιο θλιμμένη. Όλοι πρέπει να δείχνουν έτσι. Το Endgame ήταν πιο απλό στα πρώτα στάδια, πριν βρεθεί κάποιο από τα κλειδιά. Τώρα είναι απείρως πιο περίπλοκο.

«Δεν πάμε πουθενά», λέει η Άσλινγκ δίχως να παίρνει το βλέμμα της από τη Σάρα. «Όχι μέχρι να βρούμε πού είναι το Κλειδί του Ουρανού».

«Ε, δεν είναι εδώ», σχολιάζει η Σάρα.

Ρίξ' της! προστάζει τον εαυτό της η Σάρα. *Κάν' το!*

Αλλά δεν το κάνει.

Δεν μπορεί.

Η Άσλινγκ προσπάθησε να κάνει αυτό που δεν μπόρεσε η Σάρα. Προσπάθησε να σκοτώσει το μικρό κορίτσι.

Η Άσλινγκ προσπάθησε να σταματήσει το Endgame.

Που σημαίνει ότι η Άσλινγκ και οι φίλοι της δεν μπορεί να είναι τόσο κακοί.

Η Σάρα ρίχνει μια ματιά στους άλλους άντρες μέσα στο δωμάτιο, αυτούς που δεν έχουν μιλήσει. Ο ένας είναι ηλικιωμένος αλλά εντυπωσιακός, το ένα μάτι θολό και άσπρο. Ίσως πρώην Παίκτης Λα Τεν. Ο άλλος άντρας είναι μεσήλικος, συνομήλικος του ειρηνοποιού. Έχει μια μπαντάνα δεμένη γύρω από το κεφάλι του, φοράει στρογγυλά γυαλιά και είναι ζωσμένος με ένα, απ' ό,τι φαίνεται, βαρύ σακίδιο γεμάτο όργανα επικοινωνίας. Κουβαλάει και ένα τουφέκι ελεύθερου σκοπευτή, που δεν μπαίνει στον κόπο να το στρέψει ενάντια σε κανέναν. Αντί γι' αυτό, χώνει το χέρι του μέσα στην τσέπη του πουκαμίσσου του και βγάζει ένα στριφτό τσιγάρο. Το βάζει στο στόμα του, αλλά δεν το ανάβει.

Και οι δύο άντρες φαίνονται εξαντλημένοι.

Μεγάλη μέρα, σκέφτεται η Σάρα.

Μεγάλη εβδομάδα.

Μεγάλη κωλο-ζωή.

Η Σάρα σκέφτεται ότι θα μπορούσε να κάνει ένα άλμα προς τα πίσω πυροβολώντας και να σκοτώσει τον ειρηνοποιό. Η Άσλινγκ θα ανταπέδιδε αμέσως τα πυρά, αλλά από τη στιγμή που ο ειρηνοποιός έχει το χέρι του ακουμπισμένο πάνω στο τουφέκι της, αυτή η βολή θα αστοχούσε. Ο Ιάγκο θα σκότωνε την Άσλινγκ. Έπειτα, θα καθάριζαν τον γερο-Κέλτη και τον χίπι με το γουόκι τόκι. Με την προϋπόθεση ότι κανένας άλλος δεν είναι κρυμμένος εκεί κοντά, εκείνη και ο Ιάγκο θα μπορούσαν να χαλαρώσουν, να πέσουν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου και να ξεφυσηξουν. Θα μπορούσαν να φύγουν αλώβητοι. Θα μπορούσαν να συνεχίσουν την αποστολή τους και να στα-

ματήσουν το Endgame. Η Σάρα υπολογίζει ότι οι πιθανότητες τους να σκοτώσουν αυτούς τους τέσσερις ανθρώπους είναι 60 ή 65 τοις εκατό. Όχι άσχημο ποσοστό, αλλά ούτε και μεγάλο.

«Μην το κάνεις», λέει ο ειρηνοποιός λες και διαβάξει τις σκέψεις της Σάρα.

«Γιατί όχι;» ρωτάει εκείνη.

«Απλώς άκουσέ με». Ρίχνει μια ματιά στην Άσλινγκ. «Σε παρακαλώ».

«Ξεκινάμε», μουρμουρίζει ο άντρας με το τσιγάρο σπάζοντας τη σιωπή. Ο ηλικιωμένος με το άσπρο μάτι δε βγάζει άχνα, το βλέμμα του πηγαινοέρχεται από τον έναν στον άλλον.

Ο άντρας λέει: «Το όνομά μου είναι Γκρεγκ Τζόρνταν. Είμαι συνταξιούχος, παλαιμάχος της CIA με εμπειρία είκοσι χρόνων και βάλε. Είμαι συνεργάτης –όχι, φίλος– της Άσλινγκ από εδώ. Ξέρω τα πάντα για το Endgame. Ίσως περισσότερα απ' όσα ξέρει ο καθένας σας γι' αυτό, είτε το πιστεύετε είτε όχι». Ρίχνει μια ματιά στην Άσλινγκ. «Περισσότερα απ' όσα έχω αφήσει να εννοηθεί», λέει με απολογητικό ύφος. Το αριστερό μάτι της Άσλινγκ συσπάται. Ο ηλικιωμένος άντρας εκπνέει δυνατά. «Τέλος πάντων, έχω δει κάμποσες μεξικάνικες μονομαχίες*, και η συγκεκριμένη πληροί όλα τα κριτήρια. Μια λάθος κίνηση και εύκολα πεθαίνουμε όλοι σ' αυτό τον διάδρομο. Όπως είπα, κανένας άλλος δε χρειάζεται να πεθάνει σήμερα. Πολλοί άνθρωποι έχουν ήδη πεθάνει». Η Σάρα δεν ξέρει για τι πράγμα μιλάει. Δεν ξέρει ότι η Άσλινγκ, ο Γκρεγκ και οι άλλοι δύο άντρες –και μια επιπλέον γυναίκα, νεκρή πια, με το όνομα Μπρίτζετ Μακ Κλόσκι– είχαν περάσει τη χθεσινή μέρα διασχίζοντας το βουνό και σκοτώνοντας όποιον έβρισκαν μπρο-

* Ένοπλη αντιπαράθεση ανάμεσα σε δύο ή περισσότερα άτομα που έχουν καταλάβει τέτοια θέση, ώστε κανένα τους να μην μπορεί να επιτεθεί ή να υποχωρήσει παραμένοντας αλώβητο. (Σ.τ.Μ.)

στά τους. Σκοτώνοντας, σκοτώνοντας, σκοτώνοντας. Μέχρι το τέλος της μέρας πολλοί, πάρα πολλοί Χαράπειοι είχαν πεθάνει. Πολύ περισσότεροι από 50.

Πάρα πολλοί.

Ο άντρας αναστενάζει. «Άς μην αυξήσουμε τον αριθμό των νεκρών».

Η Άσλινγκ κυρτώνει τους ώμους, είναι προφανές ότι οι ενοχές της αυξάνονται. Μέχρι στιγμής τα λόγια του Γκρεγκ Τζόρνταν βγάζουν νόημα. Οι σφαίρες παραμένουν στη θαλάμη. Τα πόδια παραμένουν στυλωμένα στο έδαφος. Τα πρόσωπα της Σάρα και του Ιάγκο λένε *Συνέχισε*.

Ο Γκρεγκ Τζόρνταν συνεχίζει. «Θα το παίξω κορόνα γράμματα και θα πω ότι νομίζω πως όλοι μπορούμε να γίνουμε φίλοι. Νομίζω ότι όλοι θέλουμε το ίδιο πράγμα – συγκεκριμένα, να βάλουμε ένα τέλος σ' αυτή την τρέλα. Έχω δίκιο; Τι λέτε, παιδιά; Φίλοι; Τουλάχιστον μέχρι να μας δοθεί η ευκαιρία να συζητήσουμε για λίγα λεπτά και να βγούμε απ' αυτό το οχυρό των Ιμαλαΐων;»

Παύση.

Έπειτα, ο Ιάγκο ψιθυρίζει: «Χέσ' τους αυτούς τους τύπους, Σάρα».

Και ένα κομμάτι της Σάρα τείνει να συμφωνήσει, αλλά πριν κάνει κάτι βιαστικό, η Άσλινγκ ρωτάει: «Γιατί δεν τη σκότωσες, Σάρα; Γιατί δεν μπόρεσες να το κάνεις;» Καθώς μιλάει, χαμηλώνει το τουφέκι της στο πλευρό της. Τώρα, η Άσλινγκ είναι τελειώς ανυπεράσπιστη και αυτό έχει κάποια αξία.

Η Κέλτισσα προσπερνάει τον Γκρεγκ Τζόρνταν. «Γιατί;» επαναλαμβάνει κοιτάζοντας επίμονα τη Σάρα, η φωνή της λίγο πιο δυνατή από ψίθυρο.

Η Άσλινγκ θέλει απεγνωσμένα να τελειώσει το παιχνίδι. Θέλει να το σταματήσει, θέλει να σώσει ζωές. Όπως η Σάρα και ο Ιάγκο.

Η Σάρα νιώθει ένα σφυροκόπημα στον βραχίονά της που της υπενθυμίζει ότι δέχτηκε έναν πυροβολισμό στη μάχη με τον Μακάμπι και τον Μπαϊτσακάν και το τραύμα της χρειάζεται φροντίδα. Νιώθει το κεφάλι της να γυρίζει λιγάκι. Η λαβή της στο πιστόλι χαλαρώνει. «Ξέρω ότι έπρεπε να...»

«Και βέβαια έπρεπε, γαμώτη μου», λέει η Άσλινγκ.

«Ήθελα να σταματήσει. Είχα ανάγκη να σταματήσει».

«Τότε, έπρεπε να πατήσεις τη σκανδάλη!»

«Έχεις... έχεις δίκιο. Αλλά είχα ανάγκη να σταματήσει», επαναλαμβάνει η Σάρα.

«Δεν πρόκειται να σταματήσει μέχρι να πεθάνει εκείνο το κορίτσι», επισημαίνει η Άσλινγκ.

«Δεν εννοώ αυτό», λέει η Σάρα και η φωνή της πέφτει μισή οκτάβα. «Θέλω κι εγώ να σταματήσει το Endgame, Άσλινγκ, αλλά είχα ανάγκη –τι είπες μόλις τώρα, Γκρεγκ;– η τρέλα; Είχα ανάγκη να σταματήσει η τρέλα. Η τρέλα μέσα στο μυαλό μου. Αν πατούσα τη σκανδάλη, τότε αυτό θα με είχε... θα με είχε...»

«Θα σε είχε καταστρέψει», συμπληρώνει ο Ιάγκο, χαλαρώνοντας κι αυτός ελαφρώς τις άμυνές του. «Κι εγώ προσπάθησα, Κέλτισσα. Δεν μπορούσα να το κάνω. Μπορεί να ήταν εγωιστικό, αλλά νομίζω ότι η Σάρα είχε δίκιο που δε σκότωσε το Κλειδί του Ουρανού. Ήταν ένα παιδί. Ένα μωρό. Ανεξάρτητα από το τι θα συμβεί, είχε δίκιο».

Η Άσλινγκ αναστενάζει. «Γαμώτο». Για μια στιγμή κανέναν δε μιλάει. «Το 'πιασα. Η αλήθεια είναι ότι σε όλο τον δρόμο μέχρι να φτάσουμε εδώ πάνω, προσευχόμουν ότι δε θα χρειαζόταν να το κάνω εγώ από κοντά και αυτοπροσώπως. Ότι θα έβλεπα καθαρά τον στόχο και θα έριχνα από μακριά». Σπρώχνει απότομα το τουφέκι της και ρίχνει μια ματιά πίσω από τη Σάρα, στο σκοτεινό δωμάτιο στο τέλος του διαδρόμου. «Αλλά μάλλον αστόχησα, έτσι δεν είναι;»

Η Σάρα γνέφει καταφατικά. «Χάθηκε. Επαναλάμβανε

“Κλειδί της Γης”, ξανά και ξανά και νομίζω ότι το άγγιξε και...»

Ο Ιάγκο κροταλίζει τα δάχτυλά του. «Παφ».

«Τι εννοείς “παφ”;» ρωτάει ο Τζόρνταν.

«Απλώς εξαφανίστηκαν», απαντά η Σάρα. «Δεν είναι τόσο παράξενο, αν σκεφτείς ότι πριν από περίπου τριάντα λεπτά, ο Ιάγκο, εγώ και οι άλλοι δύο Παίκτες βρισκόμασταν στη Βολιβία».

«Μαλακίες», κάνει η Άσλινγκ.

«Τι, δεν τηλεμεταφερθήκατε και εσείς εδώ;» ρωτάει ο Ιάγκο προσπαθώντας να αστείευτεί, ενώ ακόμη σημαδεύει την Άσλινγκ στον κρόταφο.

Την Άσλινγκ δεν την ενδιαφέρει πια. Δεν είναι η πρώτη φορά που τη σημαδεύουν με όπλο και δε θα είναι η τελευταία. «Όχι, δεν τηλεμεταφερθήκαμε», αποκρίνεται η Άσλινγκ. «Μόνο παλιά, παραδοσιακά αεροπλάνα, τρένα και αυτοκίνητα... Και πόδια. Πολλά πόδια».

«Αλλά το Κλειδί του Ουρανού – χάθηκε στ’ αλήθεια, έτσι δεν είναι;» ρωτάει ο Τζόρνταν.

Η Σάρα γνέφει καταφατικά. «Η μητέρα της είναι εκεί μέσα, όμως».

Η Άσλινγκ σαστίζει και προσπαθεί να κοιτάξει μέσα στο δωμάτιο. «Ποια – η Τσόπρα;»

«Ναι», λέει η Σάρα.

«Ζωντανή;» ρωτάει η Άσλινγκ, η φωνή της λίγο πιο απεγνωσμένη απ’ ό,τι θα περίμενε κανείς.

«Σί», απαντάει ο Ιάγκο.

«Σκατά», λέει ο Τζόρνταν. «Αυτό δεν είναι καλό».

«Γιατί όχι;» ρωτάει η Σάρα.

Η Άσλινγκ λέει: «Μόλις... ε... σκοτώσαμε όλη της την οικογένεια».

«Que – τι;» κάνει ο Ιάγκο.

«Αυτό είναι ένα οχυρό των Χαράπειων», εξηγεί ο γέρος από

το πίσω μέρος του δωματίου, τα λόγια του ντυμένα με υπερηφάνεια. «Μόνο που δεν ήταν αρκετά καλά οχυρωμένο».

«Δε θα με συμπαθεί πολύ όταν ξυπνήσει», λέει η Άσλινγκ. «Ούτε κι εγώ θα με συμπαθούσα».

«Σκατά», σχολιάζει η Σάρα.

«*Sí. Mierda*».

«Θα πρέπει να τη σκοτώσουμε», λέει ο γέρος.

Αλλά η Άσλινγκ σηκώνει το χέρι της. «Όχι. Ο Τζόρνταν έχει δίκιο. Πάει πολύ για σήμερα. Μαρς» –η Σάρα και ο Ιάγκο συνειδητοποιούν ότι η Άσλινγκ μιλάει στον άντρα με το γουόκι– «μπορείς να την κρατήσεις σαν Ωραία Κοιμωμένη, έτσι δεν είναι;»

«Βέβαια, κανένα πρόβλημα», απαντά ο Μαρς, η φωνή του είναι ένρηνη και τσιριχτή.

Ο Τζόρνταν λέει: «Έι, δείχνουμε όλοι χαλαροί. Είμαστε χαλαροί, έτσι;»

«Παραπάνω από χαλαροί», λέει η Σάρα. Αλλά καταλαβαίνει πού το πάει και χαμηλώνει το όπλο της. Το ίδιο κάνει και ο Ιάγκο.

Η Άσλινγκ ακουμπάει το τουφέκι της στο δάπεδο. «Σάρα, Ιάγκο, ακούστε. Εγώ έχω τελειώσει με το παιχνίδι. Για κάποιο διάστημα σκεφτόμουν ότι θα προσπαθούσα να κερδίσω, αλλά εδώ δεν υπάρχουν νικητές. Είμαστε όλοι χαμένοι – ίσως εκείνος που θα κερδίσει αποδειχτεί ο μεγαλύτερος χαμένος απ' όλους. Ποιος θα ήθελε να ζήσει στη Γη αν είναι άσχημη, ετοιμοθάνατη και μες στη μιζέρια; Εγώ όχι».

«Ούτε κι εγώ», λέει η Σάρα ενώ σκέφτεται πάλι ότι έθεσε τα πάντα σε κίνηση όταν πήρε το Κλειδί της Γης στο Στόουνχεντζ.

Σκέφτεται πάλι τον Κρίστοφερ και την ενοχή της.

Η Άσλινγκ πλησιάζει σιγά σιγά τη Σάρα απλώνοντάς της το χέρι. «Όταν αρχίσαμε τη συνεργασία με τον Τζόρνταν και τον Μαρς, τους είπα ότι αν δεν καταφέραμε να κερδίσουμε

το Endgame, τότε θα προσπαθούσαμε να βρούμε Παίκτες με τις ίδιες απόψεις. Θα τους προτείναμε να συνεργαστούν μαζί μας για να μπορέσουμε να σταματήσουμε όλο αυτό το γαμημένο μπάχαλο. Για παράδειγμα, αν βρω ποτέ τον Χιλάλ, θέλω να πολεμήσω μαζί του. Είχε δίκιο τότε, στο Κάλεσμα. Θα έπρεπε να είχαμε συνεργαστεί τότε. Ας ελπίσουμε ότι δεν είναι πολύ αργά να συνεργαστούμε τώρα».

Η Σάρα πλησιάζει, αλλά δεν πιάνει το χέρι της Άσλινγκ. «Πώς ξέρουμε ότι μπορούμε να σε εμπιστευτούμε;»

Η Άσλινγκ συνοφρυώνεται και οι γωνίες του στόματός της σηκώνονται. «Δεν μπορείτε. Όχι ακόμη».

«Η εμπιστοσύνη κερδίζεται», λέει η Σάρα, σαν να παραθέτει κάποιο ρητό από εκπαιδευτικό εγχειρίδιο.

Η Άσλινγκ κουνάει το κεφάλι της. Το έχει ξανακούσει αυτό. Όλοι το έχουν ξανακούσει. «Σωστά. Αλλά μπορείτε να έχετε λίγη πίστη. Δε σε πυροβόλησα όταν προσπάθησα να σκοτώσω το Κλειδί του Ουρανού. Δε σε πυροβόλησα πίσωπλάτα στην Ιταλία, όταν μου δόθηκε η ευκαιρία, αν και μάλλον έπρεπε να το είχα κάνει. Ο Ποπ από εκεί σίγουρα το πιστεύει» –ο ηλικιωμένος άντρας βγάζει ένα μουγκρητό– «και μόλις πριν από μερικές μέρες, το ίδιο σκεφτόμουν κι εγώ. Αλλά ίσως να μην το έκανα για να μπορέσουμε να συναντηθούμε τώρα, αυτή τη στιγμή. Ίσως να μην το έκανα, γιατί εμείς οι τρεις ακόμη δεν έχουμε τελειώσει. Ό,τι είναι να γίνει θα γίνει, σωστά;»

«Σί. Ό,τι είναι να γίνει θα γίνει», μουρμουρίζει ο Ιάγκο.

Η Άσλινγκ λέει: «Αν προσπαθήσουμε να σταματήσουμε μαζί αυτό το πράγμα, αν προσπαθήσουμε στ' αλήθεια, τότε δε θα σας πειράξω. Κανένας από αυτούς τους τύπους δε θα το κάνει. Σας δίνω τον λόγο μου».

Η Σάρα αγκαλιάζει το αριστερό τραυματισμένο χέρι της. Καρφώνει τον Ιάγκο και γέρνει το κεφάλι της. Ξαφνικά το μόνο που θέλει είναι να αποκοιμηθεί στην αγκαλιά του. Μπορεί

να καταλάβει ότι το ίδιο θέλει κι αυτός. Της γνέφει κοφτά. Η Σάρα ακουμπάει πάνω στο κορμί του.

«Έγινε, Άσλινγκ Κοπ», λέει ο Ιάγκο για λογαριασμό και των δυο τους. Απλώνει το χέρι του και πιάνει της Κέλτισσας. «Θα πιστέψουμε σ' εσένα και το ίδιο θα κάνεις κι εσύ μ' εμάς. Θα βάλουμε τέλος στο Endgame. Μαζί. Έχω πολλές ερωτήσεις, αλλά μία από αυτές δεν μπορεί να περιμένει».

Η Άσλινγκ χαμογελάει. Είναι σαν να φύσηξε μια ριπή ανέμου μέσα στον διάδρομο. Το νιώθει και η Σάρα και πλημμυρίζει ανακούφιση. Τέρμα οι μάχες για σήμερα. Ο Τζόρνταν σφυρίζει χαμηλόφωνα και ο Μαρς ανάβει το τσιγάρο του. Διασχίζει τον διάδρομο και μουρμουρίζει ότι πρέπει να ελέγξει τη Σάρι Τσόπρα ή κάτι τέτοιο, καθώς περνάει μπροστά από τη Σάρα και τον Ιάγκο. Ο μόνος που κάθεται σε αναμμένα κάρβουνα είναι ο ηλικιωμένος άντρας.

Η Άσλινγκ τον αγνοεί και εστιάζει όλη την προσοχή της στους καινούργιους συμμάχους της. Στους καινούργιους πιθανούς φίλους της. «Ποια είναι αυτή η ερώτηση, Ιάγκο Τλαλόκ;»

«Αφού το Κλειδί του Ουρανού επέζησε και χάσαμε την ευκαιρία μας, πώς θα σταματήσουμε τώρα το Endgame;»

Η Άσλινγκ κοιτάζει τον Τζόρνταν. «Υποθέτω ότι εδώ αναλαμβάνεις εσύ, έτσι δεν είναι;»

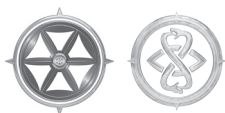
Ο Τζόρνταν ανασηκώνει αδιάφορα τους ώμους. «Ναι».

Η Άσλινγκ βγάζει έναν αναστεναγμό. «Τζόρνταν, ξέρω ότι κρύβεις κάτι από τη μέρα που γνωριστήκαμε. Λοιπόν, είσαι έτοιμος να προχωρήσεις στο παρασύνθημα;»

Ο Μαρς γελάει δυνατά από το διπλανό δωμάτιο. Ο Τζόρνταν ισιώνει την πλάτη του. Λέει: «Φίλοι, ήρθε η ώρα να γνωρίσετε τη Στέλα Βίκτορι».

ΜΑΚΑΜΠΙ ΑΝΤΛΑΪ, ΜΙΚΡΗ ΑΛΙΣ ΤΣΟΠΡΑ

Νεκροταφείο Σάουθ Στριτ Παρκ, Καλκούτα, Ινδία

Ο Μακάμπι ανάβει έναν αναπτήρα Zippo. Η φλόγα πετάγεται ξαφνικά και τρεμοσβήνει. Βρίσκονται μέσα σε μια μικρή, ολοσκοτεινή αίθουσα, μια αίθουσα την οποία ο Μακάμπι δεν αναγνωρίζει. Προφανώς, ο Μακάμπι τηλεμεταφέρθηκε και πάλι σε κάποιο μέρος παρά τη θέλησή του.

Χαμηλώνει τη φλόγα και εκεί, ναι, είναι το Κλειδί του Ουρανού. Τρέμει μπροστά του. Μεγάλα μάτια, όμορφα σκούρα μαλλιά. Γροθιές σφιγμένες στο στήθος. Ένα τρομοκρατημένο παιδί.

Το μόνο που καταφέρνει να πει το παιδί είναι: «Ε-ε-ε-ε-εσύ».

«Το όνομά μου είναι Μακάμπι Αντλάι. Είμαι Παίκτης, όπως η μητέρα σου». Οι λέξεις του είναι κοφτές, η φωνή του ένρινη από το ξύλο που του είχε ρίξει ο Ιάγκο Τλαλόκ προτού ξυπνήσει εδώ, μες στο σκοτάδι. Σηκώνει το χέρι του και ξαναβάζει το σαγόνι του στη θέση του με ένα δυνατό κροακ!

«Ε-ε-ε-ε-εσύ».

Πονάει όλο του το σώμα, ειδικά τα αχамνά, το στομάχι του, το αριστερό δαχτυλάκι του και το σαγόνι του. Το δαχτυλάκι είναι τελείως λυγισμένο προς τα πίσω. Τουλάχιστον έχει το δαχτυλίδι του. Κλείνει καλά το καπάκι του, έτσι ώστε να σκεπάζε-

ται η δηλητηριώδης βελόνα, και έπειτα ισιώνει το δάχτυλό του πιέζοντάς το με έναν κρότο πάνω στον μηρό του. Ένας οξύς πόνος απλώνεται κατά μήκος του χεριού του και φτάνει ως τον λαιμό του. Το δάχτυλο δε λυγίζει στις αρθρώσεις, αλλά δε σχηματίζει πια παράξενη γωνία.

Όταν θα κερδίσω αυτό το πράγμα, δε θα έχει απομείνει σχεδόν τίποτε από μένα, σκέφτεται.

«Ε-ε-ε-ε-εσύ», ξαναλέει το κορίτσι.

Προχωράει προς το μέρος της. Εκείνη μαζεύεται. Το χρώμα φεύγει από το πρόσωπό της. Δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερη από τριών ετών. Τόσο μικρή... Τόσο αθώα... Τόσο άδικο αυτό που της έχει συμβεί.

«Το παιχνίδι είναι μια μαλακία», είχε πει η Σάρι Τσόπρα. Και αυτή τη στιγμή, ο Μακάμπι συμφωνεί μαζί της. Συνειδητοποιεί ότι αυτό ήταν το συναίσθημα που πρέπει να έσωσε τη ζωή της Σάρι – αυτό που τον προέτρεψε να την αφήσει αναίσθητη αντί να την πυροβολήσει. Τώρα που κοιτάζει την Άλις, δε μετανιώνει για την απόφασή του.

Τόσο μικρή...

«Η μητέρα σου ζει», λέει ο Μακάμπι. «Την έσωσα από έναν κακό άνθρωπο. Ερχόταν να της κάνει κακό και εγώ... εγώ τον σταμάτησα». Παραλίγο να πει «σκοτώσα», αλλά αυτό θα ήταν ανάρμοστο, έτσι δεν είναι; Για ένα παιδί; «Ζει, αλλά δεν είναι εδώ – όπου και αν βρισκόμαστε».

«Ε-ε-ε-ε-εσύ», επαναλαμβάνει εκείνη γουρλώνοντας τα μάτια της.

Ο Μακάμπι σέρνει και το άλλο πόδι του προς τα εμπρός, το σαγόνι του ακουμπά το στέρνο του, ενώ το πίσω μέρος του κεφαλιού του γδέρνει το πέτρινο ταβάνι. Ο αέρας είναι νοτιομένος. Ο μόνος ήχος που ακούγεται είναι η αναπνοή τους. Ο Μακάμπι τής κουνάει τα δάχτυλά του, το ακίνητο δαχτυλάκι του σαν ένα κλαδί που ξεφυτρώνει από το χέρι του. «Μη φοβάσαι,

γλυκιά μου. Δε θα σε πειράξω. Υποσχέθηκα στη μητέρα σου ότι δε θα το κάνω και το εννοούσα». Σκοντάφτει σε κάτι. Κοιτάζει προς τα κάτω. Ένας σωρός από ύφασμα.

«Ε-ε-ε-ε-εσύ. Από το όνειρό μου. Εσύ-εσύ-εσύ κάνεις κακό στους ανθρώπους...»

«Δε θα σου κάνω κακό», επαναλαμβάνει. Χαμηλώνει τον αναπτήρα και σπρώχνει με το πόδι του το αντικείμενο πάνω στο πάτωμα. Είναι βαρύ. Κοιτάζει. Ένα άκρο. Ένα πόδι. Μια τρύπα στην τσέπη του στρατιωτικού παντελονιού, στο ύψος του μηρού. Σαρώνει τον αέρα με τον Ζίρρο φωτίζοντας το πιτσιλισμένο με αίμα πρόσωπο του Μπαϊτσακάν, τα μάτια του κενά και άδεια, το στόμα να χάσκει, ο λαιμός ξεσκισμένος από το βιονικό χέρι που εξακολουθεί να κρατάει σφιχτά την αυχενική μοίρα της σπονδυλικής του στήλης.

Μπαϊτσακάν.

Πάρε.

Σκότωσε.

...

Χάσε.

Το δικό του Endgame έχει τελειώσει.

Στα τσακίδια.

Ο Μακάμπι φτύνει στο πάτωμα ενώ το κορίτσι βγάζει μια άναρθρη κραυγή και δείχνει. «Όχι! Όχι εσύ! Αυτός! Αυτός είναι! Αυτός έκοψε το δάχτυλο της μαμάς! Αυτός έκανε κακό στους ανθρώπους! Αυτός είναι! Αυτός είναι!»

Ο Μακάμπι κλοτσάει το πτώμα του Ντονγκχού προκειμένου να γυρίσει μπρούμυτα. Μπαίνει ανάμεσα στο Κλειδί του Ουρανού και στον Μπαϊτσακάν. Το κορίτσι δε θα έπρεπε να το δει αυτό. Κανένα παιδί δε θα έπρεπε να το δει αυτό.

«Μη φοβάσαι. Είσαι ασφαλής. Δεν μπορεί να σε πειράξει».

«Η μαμά».

«Ούτε εκείνη μπορεί να πειράξει. Όχι πια».

Ξαφνικά, ο Μακάμπι φοβάται ότι και η Σάρι ταξίδεψε στο μέρος όπου βρίσκονται εκείνοι. Το ίδιο και ο Ολμέκος και ίσως και η Καχόουκια. Κάνει μια περιστροφή ψάχνοντας στο υπόλοιπο δωμάτιο, αλλά δεν είναι κανένας εκεί. Είναι μόνο εκείνος, το Κλειδί του Ουρανού και–

«Το Κλειδί της Γης!» λέει.

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ;

Το κορίτσι τρέμει. Πετάγεται όρθια και έπειτα το κορμί της γίνεται άκαμπτο σαν δαιμονισμένης. Το δεξί χέρι πέφτει στο πλάι, το αριστερό τινάζεται προς τα έξω με την παλάμη στραμμένη προς τα πάνω. Ο Μακάμπι σκύβει κοντά της. Εκείνη δεν κινείται. Είναι σαν να εξαφανίστηκε ο φόβος της και να αντικαταστάθηκε από ένα κενό. Σοκ, σκέφτεται ο Μακάμπι. *Ή ίσως κάποια πιο ισχυρή δύναμη.*

Κοιτάζει μέσα στο χέρι της. Μια μικρή μπάλα. Το Κλειδί της Γης.

Της το αρπάζει. Το μέτωπό της συσπάται, αλλά πέρα απ' αυτό, παραμένει ανέκφραστη.

«Αυτό θα το κρατήσω». Το χώνει σε μια τσέπη του γιλέκου του με φερμουάρ και το χτυπάει απαλά.

«Το Κλειδί της Γης», λέει εκείνη.

«Ακριβώς», απαντά. Επιθεωρεί το μικρό δωμάτιο. *Πού διάολο είμαστε;* Το πάτωμα είναι χωμάτινο, όλα τα άλλα είναι από άχρωμη πέτρα. Δεν υπάρχουν παράθυρα, ούτε πόρτες. Κανένας τρόπος να μπεις ή να βγεις. Καθώς κοιτάζει ολόγυρά του, διατρέχει τον κορμό του με τα δάχτυλά του για να δει τι διαθέτει από εργαλεία. Δεν έχει όπλα, αλλά έχει το smartphone του, ένα πακέτο τσιγλες και το αρχαίο σπαθί των Ναβαταίων.

Κυριεύεται από ένα κύμα πόνου καθώς η αδρεναλίνη φεύγει από τον οργανισμό του. Συνειδητοποιεί ότι όλα όσα συνέβησαν πρόσφατα –το ότι βρήκε τη Σάρα και τον Ιάγκο στη Βολιβία, το ότι τους ακολούθησε στα ερείπια του Τιαουανάκο, το

ότι τηλεμεταφέρθηκε κάπου μέσω εκείνης της αρχαίας πύλης, το ότι πολέμησε, σκότωσε, πολέμησε ξανά και κατόπιν νικήθηκε από τον αεικίνητο Ολμέκο, που είναι πενήντα ή εξήντα λίβρες ελαφρύτερος από εκείνον, και μετά τηλεμεταφέρθηκε για άλλη μια φορά– όλα αυτά συνέβησαν πιθανόν μέσα στις δύο τελευταίες ώρες.

Πρέπει να ξεκουραστεί. Σύντομα.

«Το Κλειδί της Γης λέει ότι...» λέει το κορίτσι μονότονα.

Το μπατζάκι του πάλλεται.

«...λέει ότι κάποιος έρχεται».

Πάλλεται έντονα. Ο Μακάμπι αγγίζει το πόδι του – η σφαίρα εντοπισμού!

Ένας άλλος Παίκτης!

Κοιτάζει αριστερά και δεξιά και πάνω και κάτω και δεν μπορεί να καταλάβει πού πρέπει να πάει. Άραγε θα εμφανιστεί ένας άλλος Παίκτης μέσα σ' αυτό το μικρό δωμάτιο; Ο Μακάμπι θα χρειαστεί να παλέψει με το διαλυμένο του κορμί μέσα σε τούτο το κουτί; Σ' αυτή... αυτή... τη σαρκοφάγο;

Γυρίζει απότομα, η φλόγα του αναπτήρα σβήνει. Πιέζει το τσακμάκι με τον αντίχειρά του. *Τσικ, τσικ, τσικ* – οι σπίθες δε γίνονται φωτιά. Μέσα στο απόλυτο σκοτάδι, όμως, κάτι του τραβάει την προσοχή. Ακριβώς μπροστά στο πρόσωπό του. Μια λεπτή λευκή γραμμή. Την ακολουθεί και εντοπίζει ένα αχνό τετράγωνο πάνω στο ταβάνι. Χώνει τον αναπτήρα μέσα σε μια τσέπη, ακουμπάει και τα δυο του χέρια στην παγωμένη πέτρα πάνω από το κεφάλι του και σπρώχνει. Είναι βαριά και ζορίζεται και μουγκρίζει, το αγκομαχητό του μπερδεύεται με το γδάρισμα της μιας πέτρας πάνω στην άλλη. Ένα άνοιγμα. Φως. Ζεστός αέρας ξεχύνεται μέσα στο μικρό δωμάτιο καθώς βάζει τα δάχτυλά του γύρω από τις άκρες της πλάκας, που έχει πλάτος έξι εκατοστά, και τη σέρνει στην άκρη. Σηκώνεται στις μύτες των ποδιών του και κοιτάζει πάνω από το άνοιγμα.

Βρίσκονται μέσα σε μια τρύπα στο έδαφος. Η τρύπα καλύπτεται από έναν θόλο γοτθικού ρυθμού με υποσητλώματα, όμοιο με αυτούς που καλύπτουν τάφους ή μνημεία. Ένα σημείο με πορτοκαλί φως από κάποια λάμπα του δρόμου, η απαλή λάμψη του σούρουπου στον ουρανό πέρα από τον θόλο, τα μαύρα κλαδιά των καταπράσινων δέντρων που κρέμονται πάνω από όλα σαν κουρτίνα. Ένα περιστέρι γουργουρίζει και μετά πετάει μακριά. Ο σιγανός συνωστισμός μιας πόλης –κίνηση, βουητό κλιματιστικών, φωνές– σε κοντινή απόσταση.

Ο Μακάμπι αρπάζει το Κλειδί του Ουρανού και το σπρώχνει έξω από την τρύπα. Εκείνος πηδάει έξω. Βρίσκονται στη μέση ενός τεράστιου νεκροταφείου μιας περασμένης εποχής, η κάθε ταφόπλακα επιβλητική, σπουδαία και λαξευμένη από πέτρα – θολωτοί βικτοριανοί τάφοι, που πιθανότατα φιλοξενούν ολόκληρες οικογένειες, και οβελίσκοι ύψους επτά μέτρων και βάθρα από βασάλτη που ζυγίζουν χιλιάδες κιλά. Πολλά είναι σκεπασμένα από βρύα και λειχήνες και όλα έχουν φθαρεί κατά τόπους από τον καιρό. Σε κάθε ελεύθερη γωνιά και επιφάνεια φυτρώνουν φυτά – χορτάρια, φοίνικες, φυλλοβόλα δέντρα, αγριόχορτα, αναρριχώμενοι φίκοι της Βεγγάλης με τις υπέργειες ρίζες τους να χώνονται εδώ κι εκεί, μέσα στο έδαφος. Είναι ένα από τα πιο εντυπωσιακά νεκροταφεία που έχει δει ποτέ ο Μακάμπι.

Το Κλειδί του Ουρανού πατάει πάνω στο μονοπάτι, τα χέρια της είναι κολλημένα στα πλευρά της, τα πόδια της κινούνται σαν να ανήκουν σε ρομπότ. Είναι τελείως στον κόσμο της, αλλά καταφέρνει να πει: «Έρχεται ένας. Είναι κοντά».

Ο Μακάμπι βγάζει τη σφαίρα με το δεξί του χέρι και τραβάει το μαχαίρι του με το αριστερό. Το αλύγιστο δαχτυλάκι του προεξέχει. Όπως τότε που η Άλις Ουλαπάλα πλησίασε την κρυψώνα του στο Βερολίνο, έτσι και τώρα η σφαίρα απλώς τον προειδοποιεί με τη λάμψη της δίχως να παρέχει οποιαδήποτε πληροφορία για το ποιος έρχεται ή από ποια κατεύθυνση.

Ο Μακάμπι ξέρει ότι θα πρέπει να το βάλει στα πόδια για πρώτη φορά στη ζωή του. Είναι υπερβολικά τραυματισμένος και υπερβολικά άοπλος και υπερβολικά αποπροσανατολισμένος και υπερβολικά ευάλωτος με το Κλειδί του Ουρανού, για να προβάλλει αντίσταση.

Χώνει τη σφαίρα μέσα σε μια τσέπη και πιάνει το κορίτσι, στερεώνοντάς το κάτω από τον βραχίονά του σαν δέμα.

Φεύγει ακολουθώντας ένα χωμάτινο μονοπάτι. Το νεκροταφείο είναι σκοτεινό και κλειστοφοβικό, μέχρι που τα δέντρα και οι ογκώδεις τάφοι δίνουν τη θέση τους σε έναν ανοιχτό χώρο. Ένας πέτρινος τοίχος τριών μέτρων υψώνεται μπροστά τους και πίσω από αυτόν τοιμεντένια κτίρια.

Πού διάολο είμαι; Αυτό το μέρος δε θυμίζει καθόλου Περού ή Βολιβία. Ή έστω Νότια Αμερική!

Πηγαίνει στον συμπαγή τοίχο, κοιτάζει αριστερά, έπειτα δεξιά. Ο τοίχος είναι αρκετά τραχύς για να τον σκαρφαλώσει, αλλά όχι κουβαλώντας το Κλειδί του Ουρανού. Γυρίζει αριστερά και προχωράει με γρήγορο βηματισμό, έχοντας πάντα τον τοίχο στα δεξιά του. Η σφαίρα μέσα στην τσέπη του έχει ηρεμήσει λίγο, οπότε αυτός που έρχεται, όποιος κι αν είναι, ίσως να πήρε λάθος δρόμο.

Το Κλειδί του Ουρανού ζυγίζει περίπου 15 κιλά. Την κρατάει λοξά, το κεφάλι της μπροστά και τα πόδια της κρέμονται πίσω του. Είναι σαν να κουβαλάει ένα ομοίωμα νηπίου πραγματικών διαστάσεων.

Ο Μακάμπι ανακαλύπτει κοντά στην εσωτερική γωνία του τοίχου μια κρυψώνα με εργαλεία που χρησιμοποιούν οι νεκροθάφτες: ένα φτυάρι χωμένο σ' ένα βουνό από άμμο, μια αξίνα, μια κουλούρα γερό σκοινί. Ακουμπάει το Κλειδί του Ουρανού προσεκτικά κάτω και κόβει ένα κομμάτι σκοινί μήκους τεσσάρων μέτρων. Το δένει γύρω από τη μέση και τους ώμους του και έπειτα ανεβάζει το Κλειδί του Ουρανού στην πλάτη του και περ-

νάει το σκοινί μία φορά σαν θηλιά κάτω από τον πεινό της και δύο φορές πάνω από την πλάτη της. Την τραβάει με δύναμη, δένοντας έναν κόμπο στο σημείο όπου το σκοινί τέμνει σαν Χ στο στήθος του. Το κορίτσι είναι ασφαλές μέσα σ' αυτό τον αυτοσχέδιο μάρσιπο, και εκείνος μπορεί να χρησιμοποιεί και τα δυο του χέρια. Αισθάνεται τη γρήγορη ανάσα της στον λαιμό του. Παραμένει στον κόσμο της, πιθανόν από το σοκ που την πήραν από τη μαμά της και επειδή ήρθε σ' επαφή με το Κλειδί της Γης.

Ο Μακάμπι θέλει να σκαρφαλώσει στον τοίχο και να βγει στον δρόμο της πόλης όπου βρίσκεται, όποια κι αν είναι αυτή, αλλά ο τοίχος εδώ είναι πιο λείος και δεν έχει από πού να γραπωθεί. Είναι έτοιμος να γυρίσει σε κάποιο σημείο όπου θα μπορεί να σκαρφαλώσει, όταν κοκαλώνει. Το σκοινί! Η αξίνα!

Δένει το σκοινί στην ξύλινη λαβή και εκσφενδονίζει την αξίνα πάνω από τον τοίχο, δημιουργώντας ένα είδος γάντζου σε σχήμα άγκυρας. Το τραβάει με δύναμη και παραμένει στη θέση του. Βάζει τα πόδια του πάνω στον τοίχο και αρχίζει να ανεβαίνει.

Αλλά τότε, την ίδια στιγμή, η σφαίρα μέσα στην τσέπη του τρέμει σαν μικρός σεισμός και το Κλειδί του Ουρανού βγαίνει από την κατάσταση του ζόμπι, αρπάζει μια τούφα από τα μαλλιά του και την τραβάει. Χάνει το πάτημά του και ταλαντεύεται μισό μέτρο στο πλάι. Ο αέρας τριζοβολάει ολόγυρά του. Ένα κομμάτι τοίχου σκάει δίπλα στο πρόσωπό του ακολουθούμενο από τον χαρακτηριστικό ήχο ενός όπλου.

«Αυτός είναι εδώ», λέει το Κλειδί του Ουρανού.

Ο Μακάμπι βουτά πίσω από μια ψηλή πέτρινη ταφόπλακα καθώς ακόμη τρεις σφαίρες περνούν ξυστά από δίπλα τους, αστοχώντας οριακά. Ο Μακάμπι κλωτσάει το φτυάρι στον αέρα και το αρπάζει. Γυρίζει στα δεξιά του, αλλά το Κλειδί του Ουρανού γραπώνει ξανά τα μαλλιά του και λέει: «Από την άλλη».

Αυτό θα τους οδηγήσει στη γραμμή του πυρός, αλλά ο Μα-

κάμπι την εμπιστεύεται. Μαντεύει στα γρήγορα ότι ο αρσενικός Παίκτης πρέπει να είναι ο Σανγκ, ο Αν Λιου. Ο Μάρκος και ο Μπάιτς είναι νεκροί, ο Ιάγκο είναι με τη Σάρα και ο Χιλάλ μάλλον θα αναρρώνει ακόμη από τα τραύματά του πίσω, στην Αιθιοπία.

Και αν είναι ο Λιου, μάλλον θα έχει μερικές βόμβες.

Αυτό σημαίνει ότι ο Μακάμπι πρέπει να *ΤΟΥ ΔΙΝΕΙ!*

Ο Μακάμπι παίρνει μια φτυαριά άμμο και την πετάει στον αέρα, δημιουργώντας ένα προπέτασμα καπνού, και τρέχει από πίσω του. Ακούει ένα σιγανό κλανκ, διαγράφει έναν κύκλο γύρω από τον χοντρό κορμό ενός δέντρου και βάζει τα χέρια του πάνω από το κεφάλι του Κλειδιού του Ουρανού και *μπουμ!* Μια έκρηξη από εκεί όπου βρίσκονταν μόλις πριν από λίγο, συντριμμία πέφτουν βροχή, φύλλα πάλλονται με το ωστικό κύμα, κομμάτια από ξύλα και βράχια χτυπούν εδώ κι εκεί. Ήταν μικρή έκρηξη, αλλά αρκετά μεγάλη για να τους τραυματίσει αν δεν είχε κουνηθεί ο Μακάμπι.

«Στρίψε εδώ ακριβώς», λέει ήρεμα το κορίτσι.

Είναι τυφλός σ' αυτό το μέρος και το σώμα του πονάει από όλα όσα έχουν συμβεί, αλλά το κορίτσι πράγματι τους έσωσε, οπότε την ακούει.

«Εδώ αριστερά. Ευθεία. Αριστερά. Αριστερά. Ευθεία. Δεξιά. Αριστερά, αριστερά, αριστερά».

Ακολουθεί κάθε οδηγία ακόμη κι αν θεωρεί ότι κάνουν κύκλους. Κινούνται πάνω κάτω και δεξιά αριστερά, στρίβουν και τρέχουν. Γλιτώνουν στο τσακ κάμποσες σφαίρες και ακόμη μια μικρή έκρηξη. Το κορίτσι μετατρέπει το νεκροταφείο με τα πολλά μνήματα σε λαβύρινθο, πράγμα που πιάνει. Με κάποιον τρόπο, ξέρει πού είναι ο Αν. Ο Μακάμπι συνειδητοποιεί ότι αυτό το κορίτσι, αυτή τη στιγμή τουλάχιστον, είναι κατά πολύ ανώτερο από τη μυστηριώδη σφαίρα που χρησιμοποιούσε ως τώρα για να εντοπίσει τους Παίκτες.

Τελικά, κάνουν τον κύκλο ενός μαύρου, πέτρινου τετραγώνου και βρίσκουν ένα κυρτό άνοιγμα στον τοίχο, αρκετά μεγάλο για να χωρέσει ένα αυτοκίνητο. Τα δύο μικρά κτίρια στο πλάι του είναι βαμμένα ροζ, ένας σφυρήλατος σιδερένιος φράχτης βρίσκεται στην άλλη πλευρά. Πέρα απ' αυτό ένας φαρδύς δρόμος, αυτοκίνητα που κινούνται, μια μηχανή –τελευταίο μοντέλο– παρκαρισμένη στο κράσπεδο.

Η έξοδος. Είναι μια ευθεία, μόνο 10 μέτρα μακριά. Αλλά αυτά τα 10 μέτρα είναι τελείως εκτεθειμένα.

«Είναι πολύ μακριά», λέει ο Μακάμπι. Η σφαίρα μέσα στην τσέπη του κινείται τόσο γρήγορα μπρος πίσω, που φοβάται ότι θα πεταχτεί έξω. «Θα μας σκοτώσει».

Το Κλειδί του Ουρανού τον ξύνει στην πλαϊνή πλευρά του λαιμού του. «Εδώ», λέει.

«Το βλέπω, αλλά είναι πολύ μακριά!»

Έχουν μόνο μερικά δευτερόλεπτα. Το κορίτσι ξύνει πιο δυνατά, αρχίζει να χώνει τα νύχια της μέσα στη σάρκα του. «Εδώ!» του ψιθυρίζει στο αυτί.

Τότε ο Μακάμπι καταλαβαίνει. Υπάρχει κάτι μέσα στον λαιμό του: *μια συσκευή εντοπισμού*. Κάτι που ο Αν, και ποιος ξέρει πόσοι άλλοι Παίκτες, χρησιμοποιούσε ως τώρα για να τον ακολουθεί!

Βγάζει το μαχαίρι του και αφαιρεί επιδέξια ένα κομμάτι δέρματος από τον λαιμό του. Προσέχει να μην κόψει τίποτα σημαντικό και να μην καταστρέψει κάποιον μυ ή τένοντα. Δεν πορνάει υπερβολικά, αλλά τρέχει πολύ αίμα.

«Αυτό είναι», λέει το κορίτσι.

Ο Μακάμπι βγάζει το μαχαίρι και κοιτάζει το κομμάτι της σάρκας και, ναι, να το. Μια μικρή μαύρη μάζα.

Κάνει τη σάρκα μπαλίτσα και την πετάει μακριά. Το ματωμένο βλήμα εκσφενδονίζεται πάνω από μια ταφόπλακα και εξαφανίζεται. Ετοιμάζεται να τρέξει, αλλά το κορίτσι χώνει το νύχι

του μέσα στην τελευταία του πληγή και ψιθυρίζει: «Περίμενε».

Καταπνίγει μια κραυγή και κάνει αυτό που του λέει. Ένα δευτερόλεπτο. Δύο. Τρία.

«Τώρα. Ευθεία».

Ρίχνει κάτω το φτυάρι και τρέχει όσο πιο γρήγορα μπορεί προς την έξοδο. Δεν έρχεται καμία σφαίρα. Περιμέναν ότι ο Αν θα έχαφε το δόλωμα με την πεταμένη συσκευή εντοπισμού, και προφανώς το έκανε.

Η απόσταση προς την έξοδο ολοένα λιγότευει και θα τα καταφέρουν. Ένας άνθρωπος περπατάει απ' έξω, μια γυναίκα που φοράει ένα πορτοκαλί σάρι. Ένα λεωφορείο περνάει από μπροστά τους και ο Μακάμπι βλέπει μια διαφήμιση για τσιγάρα στο πλάι. Τα γράμματα είναι ινδικά.

Ινδία. Είμαστε στην Ινδία.

Θα τα καταφέρουν. Η σφαίρα μέσα στην τσέπη του έχει τρελαθεί τώρα. Σκύβει για να την κρατήσει στη θέση της, αλλά εκείνη πετάγεται έξω και ο Μακάμπι σταματάει απότομα.

«Άφησέ τη!» λέει το κορίτσι.

Ο Μακάμπι πισωπατάει, η σφαίρα βγάζει μια έντονη, κίτρινη λάμψη και αναπηδάει στο έδαφος λες και είναι ζωντανή.

«Όχι!» λέει εκείνη.

Κάτι τραβάει την προσοχή του Μακάμπι. Εκεί, στο μονοπάτι, είναι ο Αν Λιου, ένα σκουρόχρωμο πιστόλι μέσα στη γροθιά του. Δεν τους έχει δει ακόμη, κινείται μπρος πίσω και ο Μακάμπι κοντεύει να πιάσει τη σφαίρα, αλλά τότε... πολύ αργά. Ο Αν Λιου σημαδεύει τον Μακάμπι. Ο Μακάμπι κάνει βουτιά στο πλάι και η σφαίρα λάμπει τόσο δυνατά, που το φως της καταπνίγει τον τοίχο και το μονοπάτι αλλά και τον Αν. Οι σφαίρες έρχονται αλλά αυτοχούν, αφού ο Αν έχει τυφλωθεί από το φως και δεν μπορεί πια να δει τον Μακάμπι.

«Άφησέ τη! Τη χρησιμοποιώ εγώ! Πήγαινε!» τον εκλιπαρεί το κορίτσι.

Για άλλη μια φορά υπακούει κάνοντας ένα άλμα προς τη μεριά του δρόμου. Βλέπει τη μηχανή, παραβιάζει τον διακόπτη της μίζας, ενώνει τα καλώδια σε κλάσμα δευτερολέπτου. Πηδάει στη σέλα. Η μηχανή παίρνει μπροστά και φεύγουν γρήγορα. Το φως της σφαίρας πνίγει τα πάντα για 20 μέτρα τώρα, και ο κόσμος στον δρόμο φωνάζει, δείχνει, τρέχει.

«Τη χρησιμοποιώ εγώ», επαναλαμβάνει το κορίτσι με απαλή φωνή, με το κεφάλι του ριγμένο πάνω στον ώμο του Μακάμπι. «Τη χρησιμοποιώ εγώ». Το σώμα της είναι άνευρο. Είναι κι αυτή εξαντλημένη.

Ένα τετράγωνο πιο κάτω, το φως δίνει τη θέση του σ' έναν διαπεραστικό θόρυβο, έπειτα σβήνει και –ΦΦΦΟΥΑΜΠΑΜ!– όλος ο δρόμος κατακλύζεται από ένα σύννεφο καπνού. Ο Μακάμπι στρίβει τη μηχανή σε μια γωνία, η πίσω ρόδα σπινάρει και πατάει το πόδι του γερά στο έδαφος για να κάνει επιτόπια στροφή. Κομμάτια από κτίρια και αυτοκίνητα και δέντρα τινάζονται στον αέρα από πίσω τους.

Το κορίτσι χάνει τις αισθήσεις του, η ινδική πόλη είναι μια θολούρα και, για την ώρα, ο Αν Λιου δεν τους κυνηγάει πια.

Για πρώτη φορά στη ζωή του, ο Μακάμπι θέλησε να αποφύγει έναν καβγά. Και έπιασε. Με τη βοήθεια αυτού του μικρού, απίστευτου, πιθανόν δαιμονισμένου Κλειδιού του Ουρανού, έπιασε.

Δε θ' αφήσω κανέναν να σου κάνει κακό, σκέφτεται.

Και το εννοεί.

ΑΝ ΛΙΟΥ

Νεκροταφείο Σάουθ Στρι Παρκ, Καλκούτα, Ινδία

Ο Αν γονατίζει. Κουνάει το κεφάλι του, προσπαθεί να συνειδητοποιήσει τι συνέβη.

Σχεδόν τους είχα στο χέρι.

ΜΠΡΡΡ.

Σχεδόν.

Μπλινκ.

Αυτή η έκρηξη ήταν μεγάλη.

Ο Αν πέταξε την τελευταία στιγμή μια χειροβομβίδα μέσα στο φως, αλλά η έκρηξη προερχόταν από κάτι άλλο. Ο Ναβαταίος θα πρέπει να είχε τοποθετήσει εκείνο το φωτεινό πράγμα και να το πυροδότησε για να κερδίσει λίγο χώρο και χρόνο. Πράγμα που πέτυχε. Πάει ο Ναβαταίος. Μαζί με τα πρώτα δύο κλειδιά.

Πάει.

ΜΠΛΙΝΚ.

Ο Αν ρίχνει μια κλεφτή ματιά στο κολιέ της Τσιόκο κάτω από το πουκάμισό του. Είναι σκεπασμένο από μια λεπτή σκόνη, όπως τα πάντα γύρω του. Τραβάει το κολιέ πάνω από τον λαιμό του και το τινάζει απαλά, το σκουπίζει με τα ακροδάχτυ-

λά του, το φυσάει. Όταν είναι αρκετά καθαρό, το ξαναφοράει.

Τινάζει από πάνω του τη σκόνη και βρίσκει το SIG του. Βάζει έναν καινούργιο γεμιστήρα. Σειρήνες στον ορίζοντα.

Μπορρομπορρο.

Ο κόσμος ξέρει για το Endgame και ο Αβαδδών έρχεται, αλλά δεν έχει επικρατήσει ανομία. Όχι ακόμη.

Βαδίζει προς την έξοδο. Πάει ο Ναβαταίος, όπως και η μηχανή του Αν.

Ο Αν φτύνει, τα σάλια πηχτά από τη μαύρη σάχτη.

Πάει ο Ναβαταίος.

ΑΣΛΙΝΓΚ ΚΟΠ, ΓΚΡΕΓΚ ΤΖΟΡΝΤΑΝ, ΓΚΡΙΦΙΝ ΜΑΡΣ, ΠΟΠ ΚΟΠ, ΣΑΡΑ ΑΛΟΠΕΪ, ΙΑΓΚΟ ΤΛΑΛΟΚ, ΣΑΡΙ ΤΣΟΠΡΑ

Κατεύθυνση προς νότο κατά μήκος του ποταμού Τίστα, πλησίον Μανγκάν, Σικίμ, Ινδία

Η Άσλινγκ κοιτάζει πάνω από τον ώμο της, στο πίσω μέρος του τζιπ. Η Σάρι Τσόπρα έχει βουλιάξει στο κάθισμά της, μια φιλή ορού στερεωμένη πάνω από το παράθυρο, ένα σωληνάκι που καταλήγει σε πεταλούδα στην ανάστροφη της παλάμης της. Σε αυτή την ενδοφλέβια γραμμική στάζει, μέσω ενός ρυθμιστή ροής, μια μικρή δόση βενζοδιαζεπίνης, που θα την κρατήσει κοιμισμένη όσο χρειαστεί. Σε όλη τη διαδρομή μέχρι την Ταϊλάνδη, όπου τους πηγαίνει ο Τζόρνταν και όπου περιμένει η Στέλα Βίκτορι.

Το τζιπ τραντάζεται κατά μήκος του δρόμου. Ολόγυρά τους δεσπόζουν βουνά. Η Άσλινγκ σκέφτεται τη Σάρι. Έπειτα από την αντιπαράθεση με τη Σάρα και τον Ιάγκο, η Άσλινγκ ακολούθησε τον Μαρς στην πιο βαθιά αίθουσα του χαράπειου οχυρού και είδε τη μαυρομαλλούσα μητέρα του Κλειδιού του Ουρανού ζωντανή και σε αρκετά καλή κατάσταση.

Αυτή είναι μια νέα πτυχή που της προκαλεί αντικρουόμενα συναισθήματα. Από τη μια η Άσλινγκ υποψιάζεται ότι η Σάρι

είναι από τους έντιμους Παίκτες και δεν της αξίζει ένας ανούσιος θάνατος στα χέρια ενός ψυχοπαθούς Παίκτη. Χαίρεται που δεν τη σκότωσαν ο Μπαϊτσακάν και ο Μακάμπι. Από την άλλη πλευρά, όμως, όσον αφορά τη Σάρι, η Άσλινγκ ίσως να είναι ψυχοπαθής Παίκτης. Αν δεν ήταν η Άσλινγκ, η οικογένεια της Σάρι θα ήταν ζωντανή. Σίγουρα ο Ναβαταίος θα είχε πάρει την κόρη της έτσι κι αλλιώς, αλλά όλοι οι Χαράπειοι που είχαν βρει καταφύγιο στα βουνά θα ήταν ζωντανοί αν δεν ήταν η Άσλινγκ και το ετερόκλητο εκτελεστικό της απόσπασμα. Η Άσλινγκ προσπαθεί να αποτινάξει την ευθύνη της κατηγορώντας το Endgame για ό,τι έγινε – δε μετέτρεψε η Άσλινγκ την κόρη της Σάρι σε ένα από τα κλειδιά, το Endgame το έκανε. Η Άσλινγκ έκανε απλώς αυτό που πίστευε ότι έπρεπε να κάνει για να σταματήσει το Endgame, και η Σάρι, από τη μεριά της, έκανε απλώς αυτό που θα έκανε κάθε μητέρα.

Όλα αυτά συνηγορούν στο να θέλει να σταματήσει το Endgame –και να τιμωρήσει τους Δημιουργούς, ειδικά το Kepler 22b– περισσότερο.

Η Άσλινγκ είναι σίγουρη ότι όταν ξυπνήσει η Σάρι δε θα έχει μεγάλη όρεξη για συγχώρεση. Το μόνο που θα θέλει είναι εκδίκηση, και ξέρει ότι η εκδίκηση είναι ένα ψυχοφθόρο, βασιανιστικό συναίσθημα που λειτουργεί τελείως έξω από τη σφαίρα της λογικής. Η Άσλινγκ θα μπορούσε σίγουρα να γνέψει στην Τσόπρα με τα χέρια της και να την ικετεύσει να επιστρατεύσει τη λογική της, επιμένοντας ότι το Endgame είχε σκοτώσει τους δικούς της, αλλά ξέρει ότι αυτά είναι μαλακίες. Εκείνη σκότωσε όλους αυτούς τους ανθρώπους, μαζί με τον Τζόρνταν, τον Ποπ και την υπόλοιπη ομάδα της. Και καλού κακού, η Τσόπρα βρίσκεται στο κάθισμα πίσω από την Άσλινγκ, μέσα στο τζιπ.

Οδηγεί ο Τζόρνταν, η Άσλινγκ είναι στριμωγμένη στο μπροστινό κάθισμα ανάμεσα σ' αυτόν και τον Μαρς. Κάθε φορά που ο Τζόρνταν αλλάζει ταχύτητα, απλώνει το χέρι του ανάμε-

σα στα πόδια της Άσλινγκ. Κάθε φορά μισο-απολογείται, μέχρι που η Άσλινγκ του λέει να το βουλώσει. Το κάνει. Η Σάρα κάθεται στη μέση, στο πίσω κάθισμα, ανάμεσα στη Σάρι και στον Ιάγκο, με το κορμί της διπλωμένο άγαρμπα πάνω στην αγκαλιά του Ιάγκο, το τραυματισμένο χέρι της, που της το έδωσε η Άσλινγκ, λυγισμένο μέσα σ' έναν νάρθηκα. Ο Ιάγκο είναι ξύπνιος και κυρίως σιωπηλός. Το χέρι του ακουμπάει στο πάνω μέρος του κεφαλιού της Σάρα, τα δάχτυλά του μπλεγμένα μέσα στα μαλλιά της. Έχει πει ελάχιστα, αλλά, όταν μιλάει είναι ήρεμος, ακόμη και φιλικός.

Ο Ποπ είναι άλλη ιστορία.

Κάθεται πίσω πίσω, στριμωγμένος ανάμεσα στον εξοπλισμό που δεν μπορούσαν να παρατήσουν – κυρίως όπλα και έναν κινητό δορυφορικό δρομολογητή που χρησιμοποιεί ο Μαρς για να έχει πρόσβαση στο διαδίκτυο. Ο Ποπ δεν έχει πει κουβέντα από τότε που προχώρησαν σ' αυτή την τελευταία συμμαχία. Δεν έχει ρωτήσει για το Κλειδί του Ουρανού και δεν έχει μιλήσει καθόλου στη Σάρα ή στον Ιάγκο. Δεν έχει πει ότι συμφωνεί με το σχέδιο να συναντήσουν τη Στέλα και δεν έχει πει ότι διαφωνεί.

Η σιωπή του ισοδυναμεί για την Άσλινγκ με μια εκκωφαντική κραυγή. Ξέρει ότι ο Ποπ σιχάίνεται την πορεία που έχουν χαράξει. Είναι ενάντια σε όλες τις πεποιθήσεις του. Δεν είναι αυτό το νόημα του Endgame.

Η Άσλινγκ δεν είναι σίγουρη για το πώς θα χειριστεί τον Ποπ. Ξέρει, όμως, ότι η ευθύνη αυτή θα πέσει στις δικές της πλάτες όταν έρθει εκείνη η ώρα.

Οι άλλοι δε δείχνουν να τους απασχολεί αυτό το θέμα. Ειδικά ο Τζόρνταν και ο Μαρς.

Από τότε που μπήκαν στο τζιπ, ο Μαρς σερφάρει σαν τρελός στο ίντερνετ, πηγαίνοντας από ειδησεογραφικά σάιτ σε κρυπτογραφημένα κυβερνητικά φόρουμ και σε περιθωριακές

ιστοσελίδες γεμάτες φήμες και ίντριγκες, αναφέροντας τα πρόσφατα γεγονότα και κουβεντιάζοντας σχεδόν κάθε θέμα με τον Τζόρνταν.

«Οι οργανισμοί Διαστήματος έχουν πέσει με τα μούτρα στη δουλειά έπειτα από την ανακοίνωση του Kepler. Αυτή τη στιγμή η NASA παρακολουθεί τον Αβαδδών που πέφτει στον Βόρειο Ατλαντικό», λέει ο Μαρς με την ένρηνη, μονότονη φωνή του. «Νότια του Χάλιφαξ. Θα αφανίσει μεγάλη έκταση. Μεγάλη».

«Να πάρει και να σηκώσει», σχολιάζει ο Τζόρνταν. «Τι γίνεται στην Ουάσινγκτον;»

«Μετακομίζουν. Σύσσωμοι. Απ' ό,τι φαίνεται στο Κολοράντο».

«Η NORAD;»*

«Φυσικά. Η αξία του χρυσού έχει εκτοξευτεί στα ύψη, στη Νέα Υόρκη έχει επιβληθεί στρατιωτικός νόμος, αλλά τα πράγματα δείχνουν σχετικά ήπια. Η Βοστώνη, όμως, είναι υπό διάλυση. Ένας παίκτης των New England Patriots σκότωσε τη γυναίκα του, τα παιδιά του και τον σκύλο του και μετά αυτοκτόνησε».

«Υπάρχει κανένα σημάδι από τους άλλους Παίκτες;» ρωτάει ο Τζόρνταν.

«Υπάρχει κάποια ένδειξη ότι ο Σανγκ βρίσκεται στην Καλκούτα, αλλά είναι μάλλον ισχνή, και τα μπενγκάλι μου είναι για κλάματα. Ακόμη κανένα ίχνος του Ναβαταίου. Α – και φαίνεται ότι κάποιος καταστρέφει μνημεία».

«Έννοείς εκτός από το Στόουνχεντζ;» ρωτάει ο Τζόρνταν με δυσπιστία.

«Ναι. Σήμερα το πρωί, την ώρα που φεύγαμε από το οχυρό, μια ομάδα από μη κυβερνητικούς φορείς που παραμένει ανώ-

* Η North American Aerospace Defense Command είναι η Βορειοαμερικανική Διοίκηση Αεροδιαστημικής Άμυνας. (Σ.τ.Μ.)

νυμη, τουλάχιστον στους δικούς μας, ανατίναξε το ζιγκουράτ του Τσόγκα Ζανμπίλ. Ανήκε στους Σουμέριους».

«Αυτό δε θα αρέσει στη Στέλα».

«Όχι, δε θα της αρέσει», συμφωνεί ο Μαρς.

Ο Τζόρνταν προσπερνάει απότομα ένα αργοκίνητο φορητό οδηγώντας τους στο αντίθετο ρεύμα, πράγμα που επιβάλλεται στην Ινδία. Ένα σκούτερ βγαίνει γρήγορα από τη μέση, μπαίνει στη λωρίδα έκτακτης ανάγκης και τους προσπερνάει.

«Τι στο διάολο συζητάτε εσείς οι δύο;» ρωτάει ο Ιάγκο.

Η Άσλινγκ κουνάει το κεφάλι της. «Ναι, τι συζητάτε;»

«Ο πολιτισμός σου έχει ένα μνημείο που είναι ιερότερο από οποιοδήποτε άλλο, έτσι δεν είναι Άσλινγκ;» ρωτάει ο Τζόρνταν.

«Τζόρνταν, ξέρεις ότι ήταν το Στόουνχεντζ». *Μαλάκα*, σκέφτεται η Άσλινγκ.

Ο Τζόρνταν λέει: «Και εσύ, Γλαλόκ;»

«Έχουμε. Είναι στη χερσόνησο του Γιουκατάν, στο Μεξικό».

«Λα Βέντα», λέει ο Μαρς.

Ο Ιάγκο δείχνει λίγο έκπληκτος και σκέφτεται ότι αυτοί οι τύποι ίσως ξέρουν στ' αλήθεια περισσότερα απ' όσα νόμιζε για το Endgame. «Σί. Έτσι το λέμε».

«Και η κοπέλα σου;» ρωτάει ο Τζόρνταν.

«Δεν ξέρω», απαντάει ο Ιάγκο. Λέει ψέματα, όμως. Ξέρει την ακριβή τοποθεσία του σημαντικότερου μνημείου των Καχόουκια. Λέγεται Μονκς Μάουντ και βρίσκεται στα νότια του Πιλόι, όχι μακριά από το Σεντ Λούις του Μιζούρι. Το ξέρει γιατί το 1613 έγινε εκεί η Εξέγερση των Καχόουκια. Η εξέγερση για την οποία του μίλησε η προφήτης των Ολμέκων, Ακαποέμα Χουάινα. Η εξέγερση που στιγμάτισε τους Καχόουκια ως ανάξιους να κερδίσουν το Endgame, που ήταν η αιτία για την οποία η Ακαποέμα ικέτευε τον Ιάγκο να τερματίσει τη συμμαχία του με τη Σάρα Άλοπεϊ. Όχι, κάτι περισσότερο από αυτό – οι Καχόουκια ήταν τόσο επικίνδυνοι, που η Ακαποέμα διέτα-

ξε τον Ιάγκο να σκοτώσει τη Σάρα για να αποδείξει στους Δημιουργούς ότι δεν είχε δηλητηριαστεί από την Παίκτηρια των Καχόουκια.

Πολύ αργά γι' αυτό.

Όσο και να το ήθελε, ο Ιάγκο δεν έχει σκοπό ν' αρχίσει να μιλάει στη Σάρα για όλα αυτά. Θα αποκάλυπτε πάρα πολλά, θα... περιέπλεκε πάρα πολύ τα πράγματα. Οπότε, κάνει τον χαζό και εκείνοι τον πιστεύουν.

«Λοιπόν, ο πολιτισμός της έχει ένα μνημείο», επιμένει ο Μαρς. «Λέγεται Μονκς Μάουντ. Μεγάλο τουριστικό αξιοθέατο πια, περίπου όπως το Στόουνχεντζ, αλλά όχι τόσο γνωστό».

«Δεν το έχω ακούσει ποτέ», λέει ο Ιάγκο.

«Εγώ το έχω ακούσει», πετάγεται η Άσλινγκ. «Υπήρξε κέντρο μιας τεράστιας ινδιάνικης πόλης».

«Κάποτε ήταν η μεγαλύτερη πόλη ολόκληρης της Αμερικής, πολύ πριν οποιοσδήποτε Ευρωπαίος γνωρίσει τον Νέο Κόσμο, εκτός από τους Βίκινγκς», συμπληρώνει ο Τζόρνταν.

«Εντάξει», λέει ο Ιάγκο, «αλλά γιατί είναι τόσο σημαντικά αυτά τα μέρη για την ολοκλήρωση του Endgame;»

«Συμφωνώ με τον προλαλήσαντα», προσθέτει η Άσλινγκ δείχνοντας προς το μέρος του Ιάγκο με τον αντίχειρά της.

«Θα αφήσω τη Στέλα να σας δώσει όλες τις λεπτομέρειες», απαντάει ο Τζόρνταν ενώ προσπαθεί να οδηγήσει το τζιπ σε μια σειρά από στροφές που μοιάζουν με ακορντεόν, «αλλά είμαστε σίγουροι ότι το Κλειδί του Ήλιου είναι κρυμμένο σε ένα από αυτά».

Ο Ιάγκο σκύβει τόσο πολύ μπροστά, που το κεφάλι της Σάρα κινδυνεύει να φύγει από το πόδι του. «Σοβαρά μιλάς;»

«Σοβαρά», λέει ο Μαρς. «Και αν καταστραφούν όλα πριν το βρει ο Παίκτης με τα δύο πρώτα κλειδιά, τότε...»

«Κανένας δε θα μπορεί να κερδίσει», συνεχίζει η Άσλινγκ.

«Α γεια σου», λέει ο Τζόρνταν.

«Ποια είναι αυτή η τύπισσα, η Στέλα;» ρωτάει η Άσλινγκ.

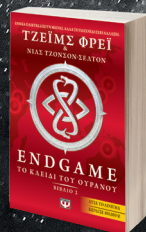
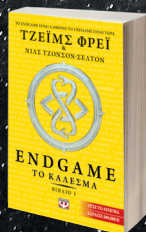
«Θα το ανακαλύψεις σύντομα», απαντά ο Τζόρνταν.

Ο Ιάγκο ακουμπάει την πλάτη του πίσω στη θέση του, στερεώνοντας πάλι το κεφάλι της Σάρα πάνω στον μηρό του. «Όποια και αν είναι, έχεις κερδίσεις την προσοχή μου, κύριε Τζόρνταν. Ανυπομονώ να τη γνωρίσω».

«Μπορώ να σου υποσχεθώ ότι το αίσθημα είναι αμοιβαίο. Κι εκείνη περιμένει να σε γνωρίσει –να σας γνωρίσει όλους– εδώ και πάρα, πάρα πολύ καιρό».

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ.
ΒΡΕΙΤΕ ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ.
ΛΥΣΤΕ ΤΟΝ ΓΡΙΦΟ.
ΜΟΝΟ ΕΝΑΣ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΕΙ.
ΤΟ ENDGAME ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΙΝΟ.
ΤΟ ENDGAME ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ.

Μη χάσετε τα άλλα δύο βιβλία της σειράς!

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1580-2

9 | 786180 | 115802

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 14709

ΕΣΕΙΣ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΠΑΝΤΑ Σ' ΕΠΑΦΗ